

4. Българийо!

Българийо, азъ искахъ да живѣя
 За тебъ като твой вѣренъ, преданъ синъ,
 На твоитѣ деца като учителъ,
 На твоята сждба като водителъ —
 Макаръ и седналъ на най-доленъ чинъ.

Не стигнаха ми сили да се боря
 Съсь твои недостойни синове,
 Съсь злобата и завистъта омразна
 Съсь подлостъта, лъжата безобразна
 И вжтрешни и вѣншни врагове...

Поискахъ да умра и азъ за тебе,
 За тържество на твоя блѣнъ свещенъ,
 Ала сждбата твоя пощади ме,
 Като почерни свѣтлото ти име
 И азъ живѣя отъ скръбъта раненъ...

Кажи сега светата своя воля!
 Животъ азъ искамъ — да те видя пакъ
 Отново тамъ на славата на трона,
 Смъртъ искамъ, но и азъ като Сампсона
 Да падна съ твоя сетенъ смъртенъ врагъ!

5. О, землийо най-злочеста

Отъ слана люта цвѣтенце попарено,
 Съ олово малко птиченце ударено
 И гнѣздо запустѣло изоставено
 И параклисче срутено, забравено

Сърдце ми бѣ преди да те позная,
 Да заживѣя съ твоята мечта,
 И съ вѣчната ти скръбъ да се терзая,
 О, землийо най-злочеста на свѣта! —

Всрѣдъ бури, кърви тихо ти заседна
 Въвъ моитѣ измжчени гърди
 И съ милотата своя всепобедна
 Съ любовь надъ моитѣ страсти победи.

И днесъ тамъ гдето твоя ликъ витае
 Прекрасенъ плодъ на ясно слънце зрѣе
 И славей сладкопоенъ пѣсенъ пѣе
 И храмъ съ молитва мощна пакъ сияе...

